

Bilag 9.

Oversættelse.

**Ambassadør Otto Borchs indlæg, afgivet på Danmarks, Finlands, Islands,
Norges og Sveriges vegne, i 2. udvalg den 6. november 1968 om
FNs konference for handel og Udvikling.**

Må jeg benytte denne lejlighed til på den danske, den finske, den islandske, den norske og den svenske regerings vegne at give udtryk for vor taknemmelighed over for alle dem, der har været ansvarlige for og deltaget i tilrettelæggelsen af FNs 2. konference for handel og udvikling i New Delhi.

Vi retter en særlig tak til præsidenten for konferencen, som har forelagt beretningen om dens arbejde, til den indiske regering som værtsland, og til UNCTADs generalsekretær, Dr. Prebisch, for hans indsats, der gjorde konferencen til det den blev, et redskab for udvikling og fred i verden.

De nordiske lande har siden den første konference haft et snævert samarbejde om UNCTAD-spørgsmål. Vi har gennemført regelmæssige rådslagninger med henblik på punkt for punkt at gøre en fælles indsats til fordel for fælles mål. På dette grundlag søger vi at gøre vort bidrag så konkret og konstruktivt som muligt.

Der er nu hengået en vis tid, siden konferencen sluttede, og vi kan måske nu betragte dens arbejde i et noget videre perspektiv: som et skridt i en fortløbende proces. Under denne proces ser alle nationer på alle udviklingsstrin frem til positive og konkrete resultater. Ganske vist består der, på kort sigt, i visse tilfælde interesseforskelle mellem landene; i andre og måske mere talrige tilfælde griber vi måske nok problemerne forskelligt an. Muligvis har vi alle under det lange forberedelsesarbejde, der gik forud for konferencen, begået den fejl at fordybe os for meget i de øjeblikkelige vanskeligheder og glemme de mere langsigtede interesser. Til tider låste vi os for stærkt fast på vore standpunkter, og vore arbejdsmetoder var ikke tilstrækkeligt udviklede til at klare de situationer, der opstod.

Udviklingen på det handelspolitiske område sker ikke i revolutionerende hop og spring. Det drejer sig her om reelle interesseforskelle mellem landene og om forskellig stillingtagen til løsningserne derpå. Yderligere var betingelserne, på det tidspunkt UNCTAD II startede — den internationale økonomiske situation og de øjeblikkelige vanskeligheder i en række betydningsfulde lande — ikke de bedste for opnåelsen af omfattende resultater på konferencen. Men var konferencens øjeblikkelige resultater begrænsede, så viste de dog, at der på mange områder er mulighed for yderligere forhandlinger. I hvilken grad der skete eller ikke skete fremskridt, kan ikke med sikkerhed bedømmes i dag; dette afhænger af, hvorledes man udnytter de muligheder for videre skridt, der viste sig på konferencen.

I 1964 oprettede vi de fornødne institutioner og åbnede mulighed for en aktiv indsats, samtidig med at mere generelle mål blev opstillet. I den tid, der gik forud for den anden konference, blev standpunkterne majsommeligt udkrystalliseret. Især på Handels- og Udviklingsrådets 5. mødesamling syntes der at være almindelig enighed om, at man på konferencen skulle forsøge at koncentrere sig om visse konkrete spørgsmål, som forekom at være modnet så vidt, at konkrete resultater ville være inden for rækkevidde. Vi er fortsat af den opfattelse, at denne fremgangsmåde er den rigtige. Vi er nået så vidt, at der kan udarbejdes et almindeligt præferencesystem, der giver de mindre udviklede lande væsentlige fordele. Den nylige afsluttelse af en international sukkeroverenskomst må betegnes som et fremskridt, og vi håber, at der bliver taget yderligere skridt til afsluttelse af overenskomster for andre vigtigere varer. På finan-